

РЕШЕНИЕ

№ 2220

гр. София, 24.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 29.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10208** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161, във връзка с чл. 83, ал. 4 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], със съдебен адрес за получаване на съобщения – С., [улица], вх. „Б”, ет. 3, офис 1б, срещу Акт за дерегистрация по ЗДДС № 220991100005184 / 08. 07. 2011 г., потвърден с Решение № 1822 / 14. 10. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С.. В жалбата се излагат съображения, че не е извършена задълбочена проверка на случая, като неоткриването на жалбоподателя на адреса, не трябвало да е инцидентно, а следвало да постоянно и трайно, което не било налице. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД-01-879 / 22. 06. 2011 г. на директора на ТД на НАП С., е разпоредено извършването на проверки на адреса за кореспонденция на определени дружества, между които и [фирма], [населено място].

С резолюция № 222691100017324 / 22. 06. 2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП - С., е разпоредено извършването на проверка на [фирма].

С Акт за дерегистрация по ЗДДС № 220991100005184 / 08. 07. 2011 г., е прекратена

регистрацията на дружеството, тъй като при извършена проверка на декларирания адрес за кореспонденция, е установено, че задълженото лице, негов представител или пълномощник не могат да бъдат открити. Акта е връчена на 25. 07. 2011 г. и е обжалван с жалба от 08. 08. 2011 г.

С Решение № 1822 / 14. 10. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., е потвърден оспорения акт за дерегистрация. Решението е връчено на 18. 10. 2011 г. и е обжалвано по съдебен ред с жалба вх. № 53-00-681/ 31. 10. 2011 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С разпоредбата на чл. 176, т. 1 от ЗДДС е дадена възможност на органа по приходите служебно да прекрати регистрацията по ЗДДС на определен данъчен субект, който не може да бъде открит на посочения от него адрес за кореспонденция по реда на ДОПК.

Целта на законодателя е да се санкционират неизправните данъчни субекти, които нееднократно нарушават законовите разпоредби и това води до злоупотреби с ДДС. В конкретния случай, органът по приходите е приел, че е налице основанието по чл. 176, т. 1 от ЗДДС, предвид обстоятелството, че дружеството не е открито на посочения от него адрес за кореспонденция.

Видно от протокол № 17324-1 / 27. 06. 2011 г. и от протокол № 17324-2 / 05. 07. 2011 г., е извършена двукратна проверка на декларирания от дружеството адрес на управление, като липсват табели с фирмено лого, а в същото време не е осъществен контакт с търсеното данъчно задължено лице.

На основание чл. 50, ал. 1 от ДОПК, протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства.

Съдът счита за неоснователни изложените в жалбата съображения, че дружеството е търсено на друг адрес, а именно – С., [улица], вх. „Б”, ет. 4, ап. 4, а не на вписания адрес на управление. Видно от представеното (стр. 32) по делото удостоверение за актуално състояние на дружеството жалбоподател, именно този адрес – С., [улица], вх. „Б”, ет. 4, ап. 4, е бил вписан в Търговския регистър, поради което са неоснователно доводите за проверен друг адрес. Очевидно се касае за техническа грешка, но е без съмнение, че именно този адрес е бил вписан и то именно от жалбоподателя, поради което са неоснователни доводите за посетен друг адрес.

По делото е представено и писмо (стр. 30), адресирано до приходната администрация, с което се посочва друг адрес за кореспонденция, но няма данни, че това писмо в действителност е изпратено до ТД на НАП, че същото е входирано с променен адрес за кореспонденция. Освен това, в писмото се сочи, че е от [фирма], а не от жалбоподателя [фирма] и освен това до посочения адрес - С., [улица], вх. „Б”, ет. 3, офис 1б, е изпратено съобщение в рамките на настоящото дело (стр. 55), което не е стигнало до жалбоподателя, поради неточен адрес.

В същото време, по делото е разпитана като свидетел по делото Д. Р. А., служител на „Е. К.”, която заявява, че на това място (С., [улица], вх. „Б”, ет. 4, ап. 4) работят само служители на „Е. К.”, [фирма] и „Д. финансов консултинг”, въпреки че има регистрирани и други фирми. Изрично свидетелката е заявила, че няма пълномощно да получава

пратки на други фирми, но по „устни договорки”, го прави, както и че на посочения адрес няма табелки или означения на [фирма].

Действително видно от писмо изх. № 1530062 / 14. 02. 2012 г. на [фирма], е посочено, че на адрес С., [улица], вх. „Б”, ет. 4, ап. 4, за периода юни-юли 2011 г. са изпратени две пратки, адресирани до [фирма], но същите са получени именно от А..

В случая, е безспорно, че данъчно задълженото лице не е открито на декларирания адрес на управление, което е видно от протоколите за извършени проверки, както и от показанията на св. А., че има други фирми, но не и тази на жалбоподателя, а факта че е получавало на този адрес кореспонденция не е достатъчен да се обоснове извода за наличието на упълномощен представител, тъй като отново от показанията на А., е видно, че същата не е надлежно упълномощена.

Твърденията в писмените бележки, че е било достатъчно „устните договорки” за това, без наличието на изрично упълномощен представител, първо не намира основание в закона (чл. 28, ал. 4 от ДОПК) и освен това поставя получаването на кореспонденция в зависимост от желанието на лицето да се афишира като такъв представител или не в зависимост от получаваните пратки, което поставя в несигурност връчването на съобщението.

Предвид това съдът намира за доказано, че в случая ненамирането на данъчния субект на адреса му за кореспонденция, е в състояние да осуети или препятства органите по приходите при осъществяването на правомощията им, поради което и представлява нарушение на данъчния закон. Налице са материалноправните предпоставки за прилагането на чл. 106, ал. 2, т. 2, б. „б” от ЗДДС, а с оглед изложеното по-горе, съдът намира, че при упражняването на оперативната си самостоятелност органът постановил процесния акт за дерегистрация е действал в съответствие с целта на закона.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт за регистрация по ЗДДС, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер определен съобразно разпоредбите на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Акт за дерегистрация по ЗДДС № 220991100005184 / 08. 07. 2011 г., потвърден с Решение № 1822 / 14. 10. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

